

PROČ SI ŘÍKÁM

1. Proč si říkám, že jsem král s trnovou korunou,
obývám hrad a jsem v něm sám,
/ jen myšky na hraní a tucty bílejších paní /
v kazajce svěřací mám.

R: Mazlím se s tichem a je mi krásně,
po zdech si kreslím útržky snů.
K ránu mě napadaj' lyrický básně,
na dveřích cedulka Nevcházej, stůj.

2. Co asi dělá svěží vzduch, můj přítel jediný,
uzavírá kolem mne kruh
/ a vesele si létá a ubíhají léta /,
vlečou se vteřiny.

R: Dívám se vokýnkem, jak venku sněží
a všude kolem mne je něžný klid.
V tichu si vybavím vrcholky věží,
pod ně si postavím, co bych chtěl mít.

3. Chtěl bych mít gumu se slonem a papír k přiznání,
že všechno bylo nahonem,
/ slon po papíře skáče a mně se dobře pláče /,
když nový den vyzvání.

R: Ze stěny mizí útržky básní,
tužka se vypsala, rána jsou zlá.
Byli jsme veselí a byli jsme krásní,
už zase píšu, to, co se má.

4. = 1.